

POČTENÍČKO

chvilka na kafičko

1. vydání / 2020

ÚVODNÍ SLOVO

Všechno jde, když se chce, i přestože to může být dlouhá cesta...

Při zamyšlení se nad slovy „Transformace sociálních služeb“, musíme říci, že v minulých letech se nám zdálo, že je to pojem, jehož cíl je velmi vzdálený. Uplynulo pár let a konečně se plány proměnily v realitu, kdy se tato změna týká i našeho zařízení. V roce 2017 vzniklo první chráněné bydlení ve Velkých Opatovicích, kde v panelovém domě bydlí čtyři klienti. Od roku 2018 vznikla ve Velkých Opatovicích další domácnost pro další čtyři klienty. Uplynuly další roky a po dlouhém a promyšleném výběru lokalit, nemovitostí a klientů, ve spolupráci se zřizovatelem, opatrovníky, obcemi, občany vznikla další nová chráněná bydlení. Všichni společně jsme se na přechod připravovali a projevili obrovskou snahu, z jehož výsledku máme nesmírnou radost. Podařila se nám koupě domu se zahradou a bazénem v Benešově, kde v současné době bydlí čtyři klienti. Rovněž jsme uskutečnili pronájem domu se zahradou v Boskovicích, kde se nachází dvě domácnosti pro osm klientů.

Přechod klientů z DOZP do chráněného bydlení je velkým klíčovým zlomem. Většinou to, co v zařízení klienti odmítali jim v chráněném bydlení přijde samozřejmé. Nyní už klienti vědí, že pokud se chtějí najíst, musí si uvařit. Aby mohli uvařit, musí si nakoupit. Aby mohli nakoupit, je potřeba vědět, co chci koupit a ve kterém obchodě. Čím více je klient motivován k tomu, aby si osvojoval dovednosti spojené s běžným životem, tím více dokáže. Sám nebo s podporou pracovníka. Pokud máme zajištěny základní potřeby, samozřejmě toužíme uspokojit i další potřeby. A k tomu potřebujeme vnitřní motivaci, která se během pobytu v ústavním zařízení u klientů nepodařila probudit. Je velmi důležité, aby se na všech činnostech podílel klient, snažíme se o jeho co největší aktivní zapojení ve všech oblastech. Prvotní reakce na jakoukoli změnu jsou většinou negativní, málokdo se pozastaví nad pozitivy. Přijetí této zásadní změny, kterou je poskytování sociální služby, přístup k lidem s postižením i změna místa poskytování sociální služby, vyžaduje opravdu určitý čas a trpělivost. Každá

změna v životě člověka představuje jisté obavy a s nimi je nutné pracovat.

Věřím, že klienti chráněného bydlení našli nový domov, na který si rychle zvykli a snaží se žít jako my všichni. V jejich cestě jsou jim velkou oporou naši pracovníci, kteří se každodenní prací snaží o to, aby jejich svěřenci potřebovali co nejméně. Všem držím palce, aby se společné úsilí proměnilo v každodenní radosti a malá vítězství.

Mgr. Marcela Davidová, Dis.

Pojďte se nyní společně s námi podívat na naše konkrétní chráněná bydlení...

OTÁZKA PRO

Chráněné bydlení Velké Opatovice

Chráněné bydlení ve Velkých Opatovicích započalo svoji činnost od ledna 2017. Do bytovky na sídlišti Hliníky se přistěhovali čtyři klienti. Prošli dvouletou přípravou na tréninkovém bytě v zařízení Paprsek. Klienti se z počátku setkávali s drobnými negativními reakcemi ze strany obyvatelů bytovky, které se postupem času eliminovaly. Zůstává problém s občasnou hlučností klientů, kteří jsou starší, hůř slyší a tím mají trošku hlasitější verbální projev, rázněji zavírají dveře a ty pokličky... V průběhu prvního roku si okolí i klienti, kteří poznali zcela novou formu žití, zvykli.

V lednu 2018 přibyli do bytovky další čtyři klienti, kteří opět prošli přípravkou v tréninkovém bytě. Tentokrát se přistěhovali klienti mladších ročníků. Začátky v chráněném bydlení byly těžké. Klientům se náhle změnil harmonogram celého dne. Museli se o sebe začít starat se vším všudy, na což nebyli z ústavní péče zvyklí. Většinu času trávili ve svém pokoji, ve společných místnostech se zdržovali méně. Časem se ve svém novém domově sžili i s obyvateli bytovky.

Jak všichni svorně říkají, tady se cítí doma, do ústavní péče by se jim žádný z klientů vrátit nechtěl.

Jak vypadá náš den?

Starší klienti užívají důchodu a do zaměstnání již nedocházejí. Svůj den si plánují podle sebe, s podporou pracovníka se starají o domácnost.

Mladší klienti chodí do práce. Pracují v prádelně a uklízí v zařízení, dojíždějí za prací i do Brna. Do chodu domácnosti se zapojují po návratu z práce.

Po příchodu do služby pracovník zkontroluje, zda jsou pracující klienti vzhůru. Klienti provedou ranní hygienu, přichystají si snídani, s dohledem pracovníka užijí léky a odcházejí do práce. Personál připomíná pravidla silničního provozu a zásady bezpečnosti. Klienti, kteří zůstávají doma, se pouští do práce. Chráněné bydlení funguje jako klasická domácnost. Klienti jsou šikovní, ale bez pomoci, podpory a rad pracovníka se neobejdou. Sami si uklízí, vaří, perou, žehlí, nakupují a u všech těchto činností mají pomocnou ruku pracovníka. Dává jim jistotu, že to, co dělají, dělají správně, a když něco nejde, je tu někdo, kdo pomůže, poradí. Když něco neumím, mám z něčeho strach, pomůže spolubydlící a pracovník. Každý z klientů se stále něco učí. Tuto činnost naplňuje s klientem klíčový pracovník, který je mu oporou. Když se činnost podaří, máme všichni velkou radost. Někdy to prostě nejde a to se nedá nic dělat. Zkusili jsme to, příště naplánujeme jinou činnost, tentokrát se třeba podaří. Z těchto činností, které se klienti učí, jsou např. žehlení, uvaření jednoduchého teplého jídla, samostatné cestování autobusem, třídění prádla před praním, učí se hospodařit s malým

finančním obnosem, ale i krájení chleba či surovin k vaření. Nedávno se pracovníkům změnila pracovní doba, respektive zkrátila. Klienti si zvykají na nižší míru podpory, zatím s obavami a velkým respektem.

Po práci legraci

Klienti se rádi procházejí po městečku a jeho přilehlém okolí. Rádi hrají společenské hry. Účastní se veřejných akcí, jako jsou turistické pochody, jarmarky, poutě, hudební představení, vystoupení. Mají velmi rádi tanec a hudbu. Rádi jezdí na výlety a jednou ročně na krátkou rekreační dovolenou. S pomocí pracovníků slaví narozeniny, velmi se těší a chystají na svátky a pouť. Velké oblibě se těší akce požádané zařízením Paprsek. Ať už jsou to sportovní dny, hudební či divadelní představení, hlavně červnový Majáles a mikulášský ples. Rádi vidí své kamarády, s kterými žili řadu let. Jezdí na návštěvu za kamarádkami do Šebetova či Letovic.

Po dobu, co žijí klienti v CHB, se naučili pomáhat starším lidem v domě a v okolí bytového domu. Společnými silami si vybudovali ohniště, které rádi využívají i sousedé, z čehož mají klienti velkou radost. Klienti už si sami hlídají, kdy mají úklid společných prostor v bytovce. S blížícím se létem se sami hlásí o dovolenou a společně s pracovníkem vybírají na internetu vhodnou lokalitu k dovolené dle fotografií.

Každý z klientů už ví, co v domácnosti zvládne a podle toho s podporou pracovníka vykonává. Volný čas si klienti dokáží plánovat sami. Hrají společenské hry, sledují oblíbené pořady v TV a poslouchají rádio. V časnějších ranních hodinách se naučili poslouchat do sluchátek, aby nerušili ostatní.

Co jsem se naučil?

„Jsem rád, že jsem se naučil používat mobil. Bylo to těžké. Musel jsem se naučit odemknout klávesnici, vybrat správné číslo, pod kterým mám uložené jméno. Pak zmáčknout zelené tlačítko. Ale nakonec jsem to s pomocí pracovníků zvládl. A musí mi připomenout, abych si dával mobil na nabíječku.“

„Už umím uvařit knedlík s vajíčkem k večeři. Mám na to manuál, ale snažím se pracovat sám. Nachystám si cibuli, knedlu, olej, vajíčka. Cibuli a knedlík nakrájím, dám do dvou misek, protože se to nevejde všechno na pánvičku. Musím to smažit na dvakrát. Až je to hotové, dám to na

talířky a oni mi to pochválí.”

Momentálně se nacházíme v korona virové době. Je to doba náročná pro všechny, i my ji musíme zvládnout. Zpočátku klienti zůstávali jen doma v karanténě. Prevenci onemocnění jsme trpělivostí zvládli. Klienti se naučili používat roušky, rukavice, dezinfikovat si ruce. Pozorně sledovali zpravodajství, vývoj situace, nic nebrali na lehkou váhu. V současné chvíli se klienti pomalu vrací do předchozího života, začínají opět chodit do práce, sami nakupovat a těší se na nadcházející dny.

Práce na chráněném bydlení je hodně o komunikaci a trpělivosti.

Chráněné bydlení Benešov

Začátek roku 2020 byl pro nás plný očekávání a změn v našem životě. Dne 2.1.2020 jsme se přestěhovali do chráněného bydlení na Benešově... byl to pro nás náročný den. Čekalo na nás spoustu změn v našem životě. V chráněném bydlení na nás čekali noví pracovníci s kterými jsme se seznámili u káfička. Bylo to příjemné povídání. Plánovali jsme jak si tady budeme společně žít, vyjadřovali jsme naše přání. Měli jsme spoustu osobních věcí, ale ty jsme si nechali každý ve svém pokoji a společně jsme se vydali do restaurace, kde jsme si pěkně v teple poseděli a pochutnali jsme si na kofole a teplém čaji. Prošli jsme si blízké okolí chráněného bydlení. Nejvíce se nám líbila krásná krajina, les a zasněžené louky kolem vesnice. Byl to opravdu náročný den, večer jsme byli všichni unavení, ale šťastní...

Další dny v našem novém domově jsme navštěvovali hodně Benešov- poznávali jsme místní občany, učili jsme se být samostatní v nákupech a začali jsme navštěvovat i místní kostel. Také jsme se dozvěděli, že kousek od našeho domu jsou stáje s koňmi. Byly to fajn výlety a krásný pocit si moci pohladit tato krásná zvířata.

Učíme se vařit a péct, ovládat kuchyňské spotřebiče. Před každým vařením se společně domlouváme kdo bude co připravovat a dále pak vařit. Dnes si již dokážeme sami připravit jednoduché jídlo a se složitějším receptem nám vždy pomůže pracovník. Musíme se pochválit, hodně jsme se toho naučili...

Dokážeme uvařit a upéct. Každý týden si sedneme ke káfičku a naplánujeme si náš společný jídelníček. Každý z nás ví co má rád a co mu chutná. Děláme i kompromisy, každý z nás má jiné chutě, ale protože jsme kamarádi vždy se společně domluvíme. Máme rádi společné chvíle u jídelního stolu, kdy se všichni chválíme za připravené jídlo a máme radost, že nám všem společně chutná.

Bravurně zvládáme i úklid v našem domě a ve svých ložnicích. Udržujeme si všude pořádek, dbáme na to abychom měli čistě povlečené lůžka. Pravidelně utíráme prach a vytíráme podlahu. Učíme se dávkovat různé saponáty a prášek na praní, obsluhovat automatickou pračku a sušičku. Učíme se řádně třídit prádlo, abychom ho měli pěkně vyprané. Sami si udržujeme pořádek ve svých osobních věcech a ve skříních máme prádlo vždy pěkně poskládané. Pan Randula nás vždy všechny rozesměje když při úklidu řekne „Já to mám těžký“ a

směje se s námi.

Vždy si však najdeme chvíli, abychom se společně pobavili, zasmáli, udělali legraci. A v tom jsme opravdu jedničky a práce nám jde od ruky. A protože je potřeba si udržovat kondičku, snažíme se také dělat něco pro svoje zdraví. V našem chráněném bydlení máme činky na posilování svalů, jezdíme na rotopedu a také si zahrajeme společně s pracovníky fotbal. Sport vždy bereme jako hru a je vždy velká legrace. Navzájem se povzbuzujeme, chválíme se, společně a tleskáme našim výkonům. Největší legrace je, když se k nám připojí i pracovníci... hlavně ženy. To se smějeme tak, že se popadáme za břicha a ony taky...

Čas nám letí jako voda, zima už skončila a my se připravujeme na Velikonoční svátky. Společně jsme se domluvili, že si náš domeček pěkně uklidíme a upečeme si perníčky. Okna jsme krásně umyli, všechno připravili a vrhli jsme se na velikonoční výzdobu.

V jednoduchosti je síla a proto jsme si našli inspiraci v přírodě při našich vycházkách. Stačily nám větvičky z břízy, skořápky z vajíček... mimochodem vajíčka jsme si udělali na másle... a žluté mašle. Z našich společných výrobků jsme měli upřímnou radost...moc se nám povedly.

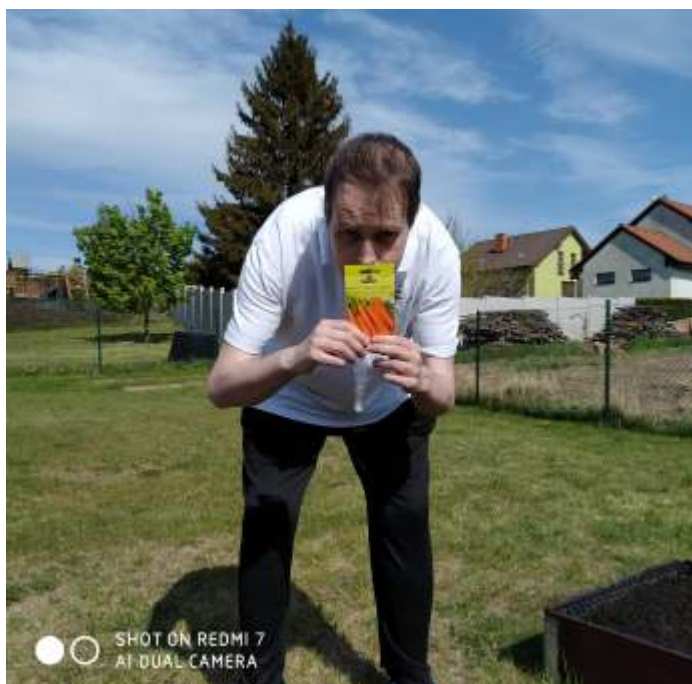
Když bylo hotovo, uklizeno nastal ten správný čas na pečení perníčků. Vrhli jsme se do práce, podle receptu jsme vážili všechny potřebné suroviny a to byla další

příležitost se naučit pracovat s kuchyňskou váhou. Vyzkoušeli jsme si to všichni. Pořádně jsme zpracovali těsto, vyváleli a postupně jsme začali vykrajovat zajíčky, vajíčka a srdíčka. Byl to super voňavý den, plný legrace a radosti z naší přípravy na velikonoce. Perníčky máme upečené a nazdobené. Všude kolem nás to voní po skořici a tak zbývá jen jediné... uvařit si společně kávičku a ochutnat... Mňam...

Po velikonocích jsme se dali s chutí do práce na naší zahradě. Každá správná zahrádka má mít svůj kompostér. Tímto ještě jednou děkujeme panu starostovi Antonínovi Rusovi, který nám ho zajistil a pracovníci obce nám ho přivezli až domů. Při jeho sestavování byla opět legrace. Sice jeho sestavení vypadá jednoduše, ale dalo nám to pořádnou fušku...

Všechno jsme ale zvládli. Kompostér je na místě a už můžeme sázet semínka hrášku, petržele, salátu, mrkve. Rajčata si ještě chvíli pro jistotu ponecháme doma, aby nám nezmrzly. Každý z nás se zapojil do sázení zeleniny, byl krásný slunečný den a práce nám šla od ruky. Tak, máme hotovo. Pan Konečný ještě pořádně semínka zaléje a teď už budeme jen čekat na sluníčko, zalévat a okopávat a budeme se těšit na naši první úrodu.

Jak už jsme zmiňovali máme kolem sebe hodně lidí, kteří nám plní naše přání. Jedním z nich je starosta hasičů pan Pavel Herda a jeho kolegové dobrovolní hasiči z Benešova. Udělali nám překvapení a přijeli pro nás hasičským vozem až k našemu domu. Byl to pro nás všechny den plný zážitků. Odvezli nás na místní hasičskou zbrojnici, kde jsme si mohli vyzkoušet pravou hasičskou helmu, poslechnout si historii vzniku požární stanice. Dozvěděli jsme se spoustu zajímavých věcí mimo jiné i to, že se místní občané složili na jejich vlajku, která stála spoustu peněz. Poseděli jsme si i v hasičském autě značky Tatra a za zvuku houkaček nás zase odvezli domů. Také jsme obdrželi na památku tři výtisky knížky o hasičském sboru na Benešově, která jsme si doma prohlédli. Toto je krátké zhrnutí našeho pobytu v chráněném bydlení na Benešově.

Myslíme si že za takovou krátkou chvíli jsme se mnohé naučili, poznali, ale tím nekončíme ba naopak. Plánujeme další věci do budoucna. Máme spoustu nápadů kam jet na celodenní výlety, chceme se zdokonalit ve vaření. Těšíme se na léto, koupání v bazénu, grilování a spoustu dalších věcí. Chceme se zúčastňovat veškerého společenského dění na Benešově a poznávat další skvělé lidi. S hrdostí si teď můžeme říct že...

ŽIJEME SVŮJ ŽIVOT POD SLUNCEM...

Zdravíme Vás z dobré adresy...

... v Boskovicích! Jedné z ulic nedaleko centra města a zároveň takové, která je jakoby na jeho pomyslném konci. Z domu, který se od ledna letošního roku stal novým domovem, konkrétně tedy Chráněným bydlením pro celkem 8 klientů.

Doslova a do písmene všechno nové! Tak by se dalo ve stručnosti charakterizovat pozvolné zabydlování a usazování se ve dvougeneračním domě, který byl od podzimu loňského roku vnitřně upravován na dva samostatné byty, samostatně umístěné v prvním a druhém patře, které tzv. stejným rozvržením obydleli dva pánové a dvě ženy, či slečny. Čtyři klienti na spodním, čtyři na horním bytu. No a k nim pochopitelně i personál na úplném začátku čítající pět osob, od dubna šest. Sice se říká: Jak na Nový rok, tak po celý rok! – ovšem tohle přísloví u nás rozhodně neplatí, protože jsme se mu díky kalendáři krásně vyhnuli. Vše, co je spojeno s Chráněným bydlením v Boskovicích se totiž začalo „historicky“ odvíjet až v pondělí 2. ledna. To byl onen startovací, pomyslný den D, první den i první list zcela nové kapitoly v životech všech zúčastněných. Těšení se střídalo s údivem, očekávání pak s mírných strachem, překvapení s nostalgií vzpomínek... atd. Všechno bylo najednou jiné. Odlišné od toho, nač byli naši klienti zvyklí ze svého pobytu v DOZP, na co byli někteří pracovníci navyklí z přímo obslužné péče. Od druhého ledna bylo všechno jinak. Horší nebo lepší? Tímto způsobem se to rozhodně nedá zhodnotit, zkrátka jiné. Především v tom, že Chráněné bydlení velmi zjednodušeně řečeno by mělo jeho obyvatelům suplovat domov. Místo, které pro nás ostatní je jakousi samozřejmostí. Místo, které si hýčkáme, užíváme, je to pro nás pomyslný maják a zároveň skrýš ve chvílích, kdy se z jakéhokoli důvodu rozhodneme, že potřebujeme být jistý čas zcela sami, a především pak v námi pocítovaném teritoriu bezpečí.

figurují i v pozici tzv. opatrovníků, k personálu našeho CHB získali absolutní důvěru a veškeré záležitosti, které se svou dcerou ještě donedávna obstarávali a zajišťovali sami, což bylo jejich přání, pomyslně vložili na naše bedra. Což je pro každého z pracovníků CHB v Boskovicích velká odměna. Zkrátka: Co je doma, to se počítá! A o to se každým dnem snažíme. Chceme, aby všichni klienti, byť je každý naprosto odlišný a vyžaduje zcela individuální přístup, byli spokojeni a nechtělo se jim odtud pryč. Všichni si přejeme, aby se pro ně tento „domov“ stal domovem takříkajíc už navždy. Samozřejmě, i když nikdo z nás netuší, co se může zítra stát, přesto raději počítáme se scénářem, na jehož konci bude za každé okolnosti happy end. Vidíte, to je nápad!

Máte se na co těšit aneb Tak zase příště

Byla by škoda se s vámi, čtenáři Počtenička nepodělit o zážitky, které jsou humorné, zčásti tragikomické, někdy tragický s tím již zmíněným happy endem na konci. Proto nás napadlo, že další vydání občasníku Počtenička věnujeme čistě a jen Chráněnému bydlení v Boskovicích. A pojmem je právě jako takový nikdy nekončící čili nekonečný seriál. Takový, v jehož jednotlivých dílech neboli epizodách budete moci najít spojitost s notoricky známými a divácky oblíbenými seriály. A my, celé osazenstvo našeho CHB věříme, že bude mít, řečeno televizní hantýrkou patřičnou sledovanost. Takže ...

... UŽ TEĎ SE NA VÁS MOC TĚŠÍME!

Lubomír Nečas

pracovník chráněného bydlení Boskovice

Návštěvní neděle v Paprsku

Jen pro připomenutí, jak již všichni dobře víme, od nového roku nejsou přítomny v zařízení o návštěvní neděli jak sociální pracovnice tak vedoucí jednotlivých úseků. Všichni tito pracovníci jsou přítomni a všem ochotni vyhovět v pracovní dny v době od 8 do 13 hodin.

V případě potřeby, po předchozí domluvě v jiném oběma stranám vyhovujícím čase. Dále je pro komunikaci možné využít email, skype, telefon. Dobrým zvykem bývalo, že pro návštěvy v tento den bylo na nádraží přistaveno služební vozidlo. V této službě máme drobnou změnu, toto vozidlo bude i nadále k dispozici, jen Vás prosíme o nahlášení, domluvu předem.

Děkujeme za pochopení

Sociální pracovnice

Jak jsme na tom?

... Já a optimista ve mně tvrdí DOBŘE. Máme za sebou první etapu rekonstrukce a začátkem června začala etapa druhá, držíme stanovený časový plán a můžeme se těšit na letošní vánoce v novém kabátku.

V žádném případě by se to nepodařilo bez úsilí a osobního nasazení všech pracovníků, bez trpělivého vysvětlování našim klientům a bez značné míry sebekázně a shovívavosti všech aktérů. Za to velké poděkování. Díky sebekázní a obětavosti našich pracovníků jsme zvládli i první velkou epidemiologickou nákazu a opatření spojená s rizikem náhodného zavlečení nákazy do zařízení. Klobouk dolů dámy a pánové, byla to těžká zkouška a všichni jste ji úspěšně zvládli. Jdeme po cestě která je daleká a čekají nás mnohá úskalí, ale to by nebyl život, kdybychom nemuseli překonávat překážky a skákat přes kaluže, takže za mě..... Jak jsme na tom? DOBŘE.

Marie Wetterová

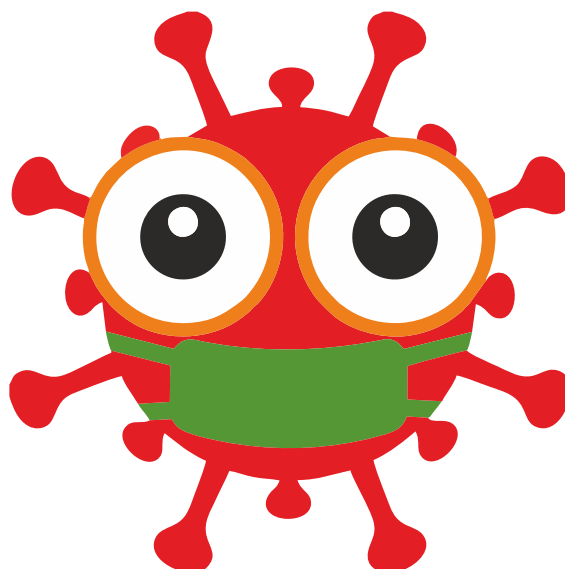
ředitelka organizace

KORONAVIRUS V PAPRSKU

Venku teď řadí vir
Co přines z Číny netopýr
Všichni přikryli si papulata,
Hrajem s virem škatulata.
Nás ten virus neporazí,
Náladu nám nepokazí,
Zvládneme to, společně.
Vedeme si statečně.
My nejíme netopýře,
Tak proč chodit v tom
empíře?
Proč mít hlavu v čepici?
Říďa říká „VYDRŽME!!!“
Toho VIRA pokořme.
Kdyby někdo virus chtěl,
do Číny si zavolej,
Na sjezdovkách v Itálii,
Chytneš virus jako divý,
Španělé se tímto trápí,
Coronavir je tam klátí,
Na Paprsku je nám hej,
Kosmonauti nejezděj!
Chřipku klátí celý svět,
Covid čeká na transfer!
Nebudem se nikdy bát,
Dezinfekci hradí stát,
Koronavir je nemoc zlá,
Rozdíly však nedělá,
proto všichni bojujme
a tu nemoc zdolejme.
Jó klienti ti se mají,
Děvčata se postarají.
Vypadaj jak mumie,
To se ale přežije.

Místo běžných aktivit,
Stal se pro klienty hit,
Sbalit kufry, sebou postel,
V jiném patře si teď ustel!
Jídelna je pro nás tabu,
Ale můžem na zahradu.
Klienti se ale mají,
Stravu AP obstarají.
Dělají se opatření,
ať tu s námi Covid není,
Všude samá dezinfekce,
Covidu tu nikdo nechce!!!
Teď nás mrzí velice, že jsou
prázdné ulice.
V Paprsku teď smutněj je,
izolace funguje.
Jsou tam naše štěstíčka,
všichni máme srdíčka.
Tak snad bude veseleji,
když se zase všichni smějí.
Vir nás přece nezničí,
my jsme všichni profíci...
Za personál z izolace,
Naložili jste nám práce,
Musíte nám věřit
Budeme se snažit,
Musíte nám důvěřovat,
Budeme to potřebovat,
Bez hádek a spekulací
Ustojíme svoji práci,
Doufám, že se domluvíme,
my se práce nebojíme.

Projekt „Jiné tváře“

Jak vznikl projekt Jiné tváře? Nevím...

Alenu, autorku všech vystavených portrétů znám již léta a velmi dobře se mi s ní spolupracuje. Rozumíme si, mám ráda její milou a upřímnou povahu, oceňuji, že si na nic nehraje a nedělá věci o kterých není přesvědčena. Netrpí předsudky a má ráda lidi. Spolupráce s ní je dlouholetá. Je grafičkou, která pro nás zpracovává Počteníčko, takže ví, čím a jak v Paprsku žijeme, několikrát zde byla její dcera..... takže možná tak.

Jsem ráda, že se projekt uskutečnil a moc jí za to děkuji. Bourat bariéry a zbavovat společnost zbytečných předsudků se dá různými způsoby. Děkuji za tento způsob. Každá zobrazená tvář nese svůj příběh a zároveň nese poselství, výpověď a prostý doklad lidskosti.

Díky za příběhy, které portréty vypráví a moc děkuji za nezištnou práci a čas, který autorka věnovala právě našim klientům.

Marie Wetterová
ředitelka organizace

Kdo je Alena Valentová?

21. 3. 1983 se narodila v Trutnově v roce 1983, kde žije i nyní. Tvoří již od dětských let, kdy začínala kresbami smyšlených (převážně pubertálních) příběhů a komiksů. K zásadnímu převratu došlo v letech 1997 a 1998, kdy za podpory rodičů začala svůj talent rozvíjet dál a to studiem u akademického malíře

Martina Kotka, který jí zároveň pomohl se připravit na talentové zkoušky na Střední uměleckou školu grafickou v Jihlavě. Zde se věnovala umění naplno v oboru Propagační výtvarnictví a studium úspěšně ukončila v roce 2002. V letech 2013-2019 byla členkou Spolku podkrkonošských výtvarníků, v posledních letech pak i jeho místopředsdkyní. Pravidelně vystavuje od roku 2002 jak na autorských tak společných výstavách v ČR a Polsku, jejichž počet již překročil třicítku.

Věnuje se převážně malbě, kresbě a compartu (malba elektronickou tužkou-tabletem přímo v počítači-compu). Kombinované techniky akrylu a pastelu vždy propojuje osobitý rukopis a použití černé barvy, která provází celou její tvorbu vycházející převážně ze smyšlených příběhů a lidského těla. Aleny tvorba je lehký útěk z reality! Její silný vztah k černé naleznete téměř ve všech jejích dílech, ale určitě se nedá říct, že by se jednalo o depresivní malby. Miluje ženské tělo a jeho nedostatky, a proto ve většině věcí najdeme spojení právě s nahým ženským aktem. Barvy v jejích obrazech vždy podtrhuje černá, která je sloučením všech odstínů barevného spektra a tak nesmí nikde chybět. Compartu se začala věnovat od roku 2001 kdy se snažila svůj rukopis propojit s počítačem a tak začali vznikat snové malby. Tato technika ji učarovala zejména tím, že jí dává volnost a možnost vracet se k dílu i s odstupem času...

Vernisáž „Jiné tváře“

Projekt JINÉ TVÁŘE, který pojednává o pohledech lidí se zdravotním postižením a je primárně připravován pro PAPERSEK, příspěvkovou organizaci z Velkých Opatovic. Pomyslná ZEĎ, která představuje předsudky a obavy, mezi námi a lidmi s postižením. Jde o samotný pohled autorky doprovázený pocitem při setkání se samotnými klienty. Portréty, které na nás ze zdi hledí. Soubor 20 obrazů obsahuje kombinaci 10 expresivních černobílých kreseb, která je rozbíjena 10 barevnými plátny, kdy je každá tvář ztvárněna jinou technikou a barevným pojetím dle subjektivních pocitů samotné malířky.

Výtažek z TRUTNOVINEK / reportáž z výstavy: Valentová vytvořila pro výstavu portréty z připravovaného projektu Jiné tváře, který je zaměřen na pohledy lidí se zdravotním postižením a je připravován pro příspěvkovou organizaci Paprsek ve Velkých Opatovicích. „Osobní návštěvu mi umožnila moje teta, ředitelka této organizace. S lidmi, kteří trpí různými psychickými onemocněními, jsem se mohla setkat. Strávila jsem mezi nimi den s fotoaparátem. Fotila jsem je a pak vytvořila skici jejich tváří,“ vysvětlila Valentová. Nejvíce ji při tvorbě zaujaly výrazy očí těchto lidí. „Na tom jsem to chtěla založit,“ řekla.

Na výstavě je představena jenom část portrétů. Celkem

by jich mělo vzniknout kresbami i malbami akrylem na plátna dvacet. Hotová díla pak budou v době Majálesu v příštím roce vystavena v Paprsku. Smyslem projektu je překonávat bariéry, předsudky a obavy, které panují mezi veřejností a postiženými lidmi," prozradila malířka.

Podle místostarosty Tomáše Eichlera, který byl rovněž na vernisáži přítomen, jsou zdi místa, jež mohou být útulná, scházejí se tam lidé a říkají si hezké věci, ale zároveň mohou být něčím, co lidi odděluje. „Kateřina s Alenou ty zdi zachytily dobře, protože nejsou na první pohled sice moc vidět, ale jsou součástí našich životů," myslí si

místostarosta a poukázal v této souvislosti na Jiné tváře, které na výstavě představuje Valentová.

„Jsou to lidé, kteří jsou trochu jiní, než jsme zvyklí. To je ta zeď, která spouště lidí brání ji překonat. Tím se ale připravují o úžasná setkání, zážitky s těmi, kteří jsou uvnitř velmi čistí a vřelí. To se myslím podařilo Aleně krásně uchopit," uvedl Eichler.

odkaz na článek:

<http://stare.trutnovinky.cz/zpravy/kultura/2019/listopad/dve-zdi-malirky-valentova-s-hulkovou-bori-lidske-bariery/>

Koho uvidíme v projektu „JINÉ TVÁŘE“...

